

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204451
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5817204451.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: V. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. U. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpený splnomocneným zástupcom: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42350026, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, v konaní o určenie, že spotrebiteľské úvery sú bezúročné a bez poplatkov a určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 11Csp/120/2017-74 zo dňa 09. októbra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 30.4.2015 a spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver zo dňa 25.2.2016, sú bezúročné a bez poplatkov a vo výroku III. o náhrade trov konania, p o t v r d z u j e.

Vo zvyšnej časti sa rozsudku súdu prvej inštancie n e d o t ý k a .

Žalobca m á nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 30.04.2015 a spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 25.02.2016, sú bezúročné a bez poplatkov (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu (výrok III.).

2. Nárok žalobcu posudzoval podľa § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení a § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa voči žalovanému domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o úvere zo dňa 30. 04. 2015 a 25. 02. 2016 na tom skutkovom základe, že zmluvy o úvere neobsahujú zákonom požadované náležitosti, ktorých absencia spôsobuje, že zmluvy sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Súd prvej inštancie konštatoval, že možnosť podať žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy vyplýva z ust. § 11 ods. 4 Zákona

o spotrebiteľských úveroch, to znamená, že žaloba o určenie, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, je procesne prípustná.

4. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že čo sa týka vecnej stránky žaloby o určenie, že úverové zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, žalovaný proti žalobe argumentoval, že žalobca v úverovej zmluve uviedol zdroj príjmu: podnikateľ a následne uviedol aj svoje IČO, teda je potrebné posúdiť, či predmetné úvery neuzatvoril v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o absencii rozčlenenia splátky úveru na istinu, úroky a poplatky poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. 11. 2016 vo veci C-42/15, z ktorého podľa žalovaného vyplýva záver, že náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je v úverových zmluvách uvedená výlučne v súlade so znením zákona a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 1008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výška, počet a frekvencia splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa názoru žalovaného je v zmluvách uvedená aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. - termín konečnej splatnosti úveru. Podľa neho spotrebiteľ disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, pretože zmluvy obsahujú objektívne zisiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy a kedy je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru.

5. Súd prvej inštancie vyššie uvedenú obranu žalovaného neakceptoval. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že pokiaľ žalovaný spochybnil, že ide o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože žalobca v nich ako zdroj svojho príjmu označil „ podnikateľ „ , tak už z označenia oboch zmlúv je zrejmé, že ide o zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný je v nich označený ako fyzická osoba - nepodnikateľ svojím menom, priezviskom, rodným číslom, dátumom narodenia a bydliskom. Údaj „ podnikateľ „ je uvedený len v časti zmluvy „ Zdroj príjmu „ . Nemožno preto z obsahu zmluvy vyvodiť, že by žalobca uzatvoril úverové zmluvy v rámci svojho podnikania. Keďže ide o zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie skúmal existenciu náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absenciu namietol žalobca. Čo sa týka rozčlenenia splátky úveru na splátku istiny, úrokov a poplatkov (podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverových zmlúv), súd prvej inštancie - zhodne so žalobcom - dospel k záveru, že v zmluvách o úvere absentuje táto zákonom požadovaná náležitosť. Pokiaľ žalovaný s názorom žalobcu polemizoval v tom zmysle, že podľa neho zákon nepožaduje (resp. v čase uzavretia zmluvy nepožadoval) , aby zmluva uvádzala rozpis jednotlivých zložiek dlhu osobitne, súd prvej inštancie s jeho názorom nesúhlasil. Až s účinnosťou od 01.05.2018, kedy bol novelizovaný zákon č. 129/2010 Z.z. zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z., došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) tak, že aktuálne znie: Zmluva o spotrebiteľskom okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia" - teda až od 01. 05. 2018 sa nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere uvádzala rozpis jednotlivých zložiek splátok dlhu. Veriteľ v zmluvách uviedol výšku splátky bez toho, aby uviedol, aká suma z nej pripadá na istinu, úroky a iné poplatky tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zákonom stanovené členenie splátky na istinu, úroky a prípadne iné poplatky pritom predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, ktoré nie sú dôvodné. Ďalším nedostatkom bol údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru. Údaj o dobe trvania zmluvy v oboch zmluvách celkom chýba a čo sa týka termínu konečnej splatnosti úveru, ten je v zmluve o poskytnutí hotovostného úveru zo dňa 30. 04. 2015 uvedený ako 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci a v zmluve o poskytnutí hotovostného úveru zo dňa 25. 02. 2016 ako 36 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Termín konečnej splatnosti však má byť v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uvedený ako presný dátum, bez toho, aby spotrebiteľ bol nútený k nemu dospieť určitým výpočtom alebo odvodzovaním. V zmluvách o poskytnutí revolvingového úveru tento údaj úplne chýba. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že pre absenciu náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l/ a f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv sa úvery považujú za bezúročné a

bez poplatkov. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že ich nepriznal žiadnej zo sporových strán, keďže každá zo strán mala čiastočný úspech.

6. Proti citovanému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žalovaný s názorom prvostupňového súdu nesúhlasí a zastáva názor, že každá zo žalovaných úverových zmlúv je vyhotovená korektne a v súlade s právnou úpravou. Ďalej uviedol, že náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je v každej úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšku, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je potvrdené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti odvolateľ poukázal na to, že cieľom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Ďalej uviedol, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritérium, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Má za to, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritérium, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru tak ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ podľa odvolateľa teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ust. § 9 ods. 2 písm. f/ citovaného zákona dosiahnutý. Vzhľadom na uvedené odvolateľ navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Poukázal pritom na to, že obe uvedené zmluvy o úvere neobsahujú jednoznačný údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, čo má jednoznačný vplyv na posúdenie rozsahu záväzku. V zmluve nie je uvedené, kedy bude úver poskytnutý a pokiaľ ide o prvú splátku jej splatnosť je podľa zmluvy dohodnutá „po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru“. Z uvedeného mal za to, že pre spotrebiteľa nie je možné bez väčších ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru, resp. aj doby trvania úveru, čo má vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutej časti na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver zo dňa 30.4.2015 a spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver zo dňa 25.2.2016, sú bezúročné a bez poplatkov a vo výroku III. o náhrade trov konania, potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Vo zvyšnej časti sa rozsudku prvej inštancie nedotkol, keďže tento nebol napadnutý odvolacími námietkami.

9. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil neexistenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy (ďalej len „ZSÚ“), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Okrem toho namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to v otázke určenia doby trvania a termínu konečnej splatnosti úveru.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že prvý odvolací dôvod je naplnený.

11. Niet pochybností a nespochybňuje to ani jedna zo strán sporu, že predmetné zmluvné vzťahy medzi sporovými stranami založené Zmluvou o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere zo dňa 30.4.2015 a Zmluvou o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere zo dňa 25.2.2016, sú vzťahmi spotrebiteľskými.

Žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmlúv konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetné zmluvy so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou. V nadväznosti na uvedené okresný súd správne posudzoval, či predmetná zmluva obsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.

12. Odvolacia námietka žalovaného sa týka súdom nesprávneho vyhodnotenia existencie obligatórnych náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch, a to náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinných v čase uzatvorenia spotrebiteľských zmlúv, výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd poukazuje na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Takouto súdnou autoritou je nepochybne Najvyšší súd Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, okrem iného aj v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018 (obdobne tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018), konštatoval, že „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice.“ Ďalej Najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“

13. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aj odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v tejto časti nesprávne právne vec posúdil, keď došiel k záveru, že zmluvy uzatvorené medzi stranami sporu neobsahujú náležitosť vyžadovanú podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z.

14. Pokiaľ ide o druhú námietku vznesenú žalovaným, ktorá sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke určenia doby trvania a termínu konečnej splatnosti úveru, tak túto námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

15. Odvolací súd sa oboznámil so Zmluvou o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere, ktorú uzavrel žalobca s obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. dňa 30.4.2015. Podľa tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3.600,- eur ako úver bezúčelový pri celkovej výške mesačnej splátky 100,45 eur, ročnej úrokovej sadzbe 21,91 %, RPMN 24,5 % a priemernej hodnote RPMN 16,16 % ročne. Celková čiastka splatná spotrebiteľom predstavovala sumu 6.027,- eur. Počet splátok bol dohodnutý na 60. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Pokiaľ ide o konkrétne termíny splatnosti splátok, zmluva konkrétne termíny splatnosti splátok neuvádzala. Uvádzala, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci a dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počítajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka s tým, že spotrebiteľ

nájde informácie o splátkach aj na webovej stránke veriteľa. Aj podľa odvolacieho súdu je z predmetného zrejme, že termín splatnosti splátok je definovaný tak zložito v kontexte s termínom konečnej splatnosti úveru, že žalobca ako spotrebiteľ sa mohol k termínu konečnej splatnosti úveru dopracovať až zložitým výpočtom, vychádzajúc z dátumu poskytnutia úveru a postupného napočítania splátok, pričom iný deň zročnosti platil pre prvú splátku a iný deň zročnosti pre druhú a nasledujúcu splátku. Termín konečnej splatnosti je pritom obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovanou v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nedostatok tejto náležitosti spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie.

16. Aj podľa presvedčenia odvolacieho súdu vyjadrenie konečnej splatnosti úveru v samotnej zmluve bolo urobené tak nezrozumiteľne pre bežného spotrebiteľa, kedy bežný spotrebiteľ sa mohol k termínu konečnej splatnosti dopracovať len zložitým prepočítaním podľa pravidiel dohodnutých pre splatnosť splátok uvedených v zmluvnom formulári, že táto nezrozumiteľnosť spôsobuje neplatnosť takého vyjadrenia termínu konečnej splatnosti v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a v dôsledku čoho nastáva účinok, ako keby v zmluve táto náležitosť úverovej zmluvy absentovala.

17. Odvolací súd sa taktiež oboznámil so Zmluvou o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere, ktorú uzavrel žalobca s obchodnou spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. dňa 25.2.2016. Podľa tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 870,- eur ako úver bezúčelový pri celkovej výške mesačnej splátky 33,26 eur, ročnej úrokovej sadzbe 22,46 %, RPMN 25,2 % a priemernej hodnote RPMN 32,03 % ročne. Celková čiastka splatná spotrebiteľom predstavovala sumu 1.197,36 eur. Počet splátok bol dohodnutý na 36. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 36 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Pokiaľ ide o konkrétne termíny splatnosti splátok, zmluva konkrétne termíny splatnosti splátok neuvádzala. Uvádzala, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci a dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počítajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka s tým, že spotrebiteľ nájde informácie o splátkach aj na webovej stránke veriteľa. Podľa odvolacieho súdu, aj v tomto prípade je z predmetného zrejme, že termín splatnosti splátok je definovaný tak zložito v kontexte s termínom konečnej splatnosti úveru, že žalobca ako spotrebiteľ sa mohol k termínu konečnej splatnosti úveru dopracovať až zložitým výpočtom, vychádzajúc z dátumu poskytnutia úveru a postupného napočítania splátok, pričom iný deň zročnosti platil pre prvú splátku a iný deň zročnosti pre druhú a nasledujúcu splátku. Termín konečnej splatnosti je pritom obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžadovanou v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nedostatok tejto náležitosti spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. tak, ako to správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie.

18. Na základe vyššie uvedeného, odvolací súd zdôrazňuje, že termín konečnej splatnosti u predmetných úverov nebol určený postačujúcim spôsobom tak, aby spotrebiteľ mal možnosť bez akýchkoľvek pochybností vedieť, ktorý deň je termínom konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Iba samotná dedukcia termínu konečnej splatnosti nepostačuje pre naplnenie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní, od uzavretia zmluvy, od počtu splátok. Spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (viď rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29. januára 2016).

19. Na podporu svojej argumentácie odvolací súd poukazuje tiež na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/108/2017 zo dňa 23. mája 2017, ktorý v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ohľadom termínu konečnej splatnosti úveru, že účelom § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, ako dlho je povinný plniť si povinnosti splácať úver, preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve špecifikoval konečnú splatnosť úveru konkrétnym dátumom; obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v

Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. septembra 2012. Napokon odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 1546/2014 zo dňa 22.10.2015, v ktorom uviedol, že pojem termín predstavuje časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany (obdobne tiež napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/149/2018 zo dňa 31.07.2018). Tak ako v uvedených prípadoch, ani v preskúmvanej veci sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalovaného, že s dátumom splatnosti poslednej splátky musí byť spotrebiteľovi zrejmé, aký je termín konečnej splatnosti celého úveru.

20. Odvolací súd tiež poukazuje aj na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ide o základné výkladové pravidlo, v zmysle ktorého v prípade, ak vzniknú pochybnosti, bude platiť priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Priaznivejším výkladom zmluvy je v tomto prípade to, že termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je konkrétne vopred pevne stanovený deň, pričom tento nemožno odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzatvorenia zmluvy a počtu splátok. Tento deň nemôže byť ani súčasťou oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, keďže sa jedná o jednostranný právny úkon veriteľa. Spotrebiteľ musí už pri uzavretí zmluvy presne vedieť, teda bez akýchkoľvek matematických operácií, kedy, ktorým konkrétnym dňom je určený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

21. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval za vecne správny záver súdu prvej inštancie, že v zmluvách chýba obligatórna náležitosť požadovaná zákonom, a síce termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

22. Odvolací súd potvrdil aj výrok o trovách konania, keďže tento vykazuje vecnú správnosť a nebol napadnutý odvolacími námietkami.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)